

До портрета

Михайло Лермонтов

Як бджілка яскрава й жива,
Неначе хлоп'я кучеряве;
Звучать найпростіші слова
В устах її щиро й ласкаво.

Привабить хіба що на час:
Кайдани їй зносити тяжко,-
Чи змійкою випорсне враз,
Чи пурхне і зникне, як пташка.

З бажання їй легко змінить
На радість задуму і горе.
В очах її — неба блакить,
Душа її темна, як море.

То правдою все в ній пашисть,
То вдавана риса в ній кожна.
Не можна її розуміть,
Зате й не любити не можна.

Перекладач: Л. С. Первомайський